

Εφετείο Πειραιά: 507/1986
Πηγή: Ε.Ν.Α 15/87 σελ. 314

Καρδιακή ανεπάρκεια και καρκινομάτωση σπλάχνων.

Επαχθείς κλιματολογικές μεταβολές, μακρόχρονη παραμονή στο ποντόσπορο φ/ν πλοίο, υπερωριακή εργασία τα πλαίσια του άρθρου 98 ΚΔΝΔ και ψυχική δοκιμασία από τη στέρηση της οικογένειας. Δυσμενείς συνθήκες αλλ' όχι απρόβλεπτο εξωτερικό γεγονός. Καρδιακή ανεπάρκεια και καρκινομάτωση σπλάχνων. Θάνατος. Δυσμενείς αλλά συνηθισμένες και συμφυείς με τη ναυτική εργασία συνθήκες. Χρόνια και ενδογενή νοσήματα άσχετα με την εργασία. Όχι εργατικά ατυχήματα. Ανεξάρτητα από την αντίθετη γνωμοδότηση Υγειον. Επιτροπών ΝΑΤ.

Προεδρεύων – Εισηγητής: Γ. ΒΕΛΛΗΣ
Δικηγόροι: Ν. Δόμβρος, Φ. Ανδρέου

(...) Στις 5.6.1979, όταν το πλοίο κατέπλευσε στο λιμάνι του Αμβούργου, ο Γ.Β. που είχε αισθανθεί κάποια ενοχλήματα, αποβιβάστηκε και με φροντίδα του πλοιάρχου υποβλήθηκε σε ιατρική εξέταση. Προτού γίνει γνωστό το αποτέλεσμα της εξέτασής αυτής (που φαίνεται ότι χρειάστηκε κάποιο χρόνο) το πλοίο αναχώρησε για το Ρότερνταμ της Ολλανδίας, όπου ο εκεί πράκτορας του πλοίου γνωστοποίησε στον πλοίαρχο τη γνωμάτευση του γιατρού από το Αμβούργο, συνιστούσε την εισαγωγή του παραπάνω ναυτικού σε νοσοκομείο. Την επομένη (10.6.1979) ο Γ.Β., συνοδευόμενος από τον πλοίαρχο, προσήλθε στο τοπικό νοσοκομείο, όπου, ύστερα από εξέτασή του, κρίθηκε ακατάλληλος για εργασία χωρίς να διαγνωσθεί ορισμένη ασθένεια. Στις 12.6.1979 ο Γ.Β. αποναυτολογήθηκε λόγω ασθενείας και την επομένη το πρωί εισήχθη στο νοσοκομείο όπου και παρέμεινε έως τις 29.6.1979 χωρίς και πάλι να διαπιστωθεί η ασθένεια από την οποία έπασχε. Επέστρεψε αμέσως στην Ελλάδα (Πειραιά), όπου, με επιμέλεια γιατρού της εναγομένης, υποβλήθηκε σε σειρά παρακλινικών εξετάσεων ... Στις 18.6.1979, ύστερα από ξαφνική αδιαθεσία, ο Γ.Β. μεταφέρθηκε επείγοντως στο νοσοκομείο "Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ", όπου και απεβίωσε την ίδια μέρα εμφανίζοντας κλινική εικόνα οξείας καρδιακής ανεπάρκειας. Από τη νεκροψία προέκυψε το συνομολογούμενο άλλωστε γεγονός, ότι ο θάνατος προήλθε από έμφραγμα του μυοκαρδίου (απόφραξη στεφανιαίων αρτηριών), ενώ συγχρόνως διαπιστώθηκε καρκινομάτωση των σπλάχνων... Ο πλοίαρχος δεν παραμέλησε την υποχρέωση πρόνοιας απέναντι στον άρρωστο ναυτικό, όπως αυτή επιβάλλεται γενικά από τις διατάξεις των άρθρων 288 και 662 του ΑΚ και ειδικότερα από τις διατάξεις των άρθρων 66 του ΚΙΝΔ, 44 και 45 του β. δ/τος της 15/18.12.1836 "περί αστυνομίας της εμπορικής ναυτιλίας" και 10 του Κανονισμού Εργασίας στα ελληνικά φορτηγά πλοία κ.ο.χ. 800 και άνω, που εγκρίθηκε με το β.δ. 806/1970.

Δυσμενείς συνθήκες εργασίας, που είναι συνηθισμένες και συμφυείς με την παροχή της ναυτικής εργασίας, όπως η έκθεση στο ψύχος ή τη θερμότητα και γενικά στις επαχθείς κλιματολογικές μεταβολές κατά τους πλόδες ανά τους ωκεανούς, η μακρόχρονη παραμονή στο ποντοπόρο φορτηγό πλοίο, η υπερωριακή εργασία στο μέτρο που μπορεί να αξιωθεί από το ναυτικό, σύμφωνα με το άρθρο 98 ΚΔΝΔ και τις οικείες συλλογικές συμβάσεις και η ψυχική δοκιμασία από τη στέρηση της οικογένειας, και αν ακόμη συνετέλεσαν στη βαθμιαία εξασθένηση και φθορά του οργανισμού του παραπάνω ναυτικού, δεν αποτελούν αιφνίδιο και απρόβλεπτο εξωτερικό γεγονός, έτσι ώστε η ασθένεια του τελευταίου και ο θάνατος που προκλήθηκε απ' αυτή να προσλαμβάνουν το χαρακτήρα βίαιου συμβάντος και, άρα, εργατικού ατυχήματος, με την έννοια του άρθρου 1 του νόμου 441, που κωδικοποιήθηκε με το β. δ/μα της 24.7/25.8.1920. Ειδικότερα στη προκείμενη περίπτωση ο θάνατος του Γ.Β. προήλθε από νόσημα (απόφραξη στεφανιαίων αρτηριών σε συνδυασμό με καρκινομάτωση των σπλάχνων), το οποίο αφενός συνδέεται, κατά την κοινή πείρα, με την προχωρημένη ηλικία του παθόντος και την συναφή σκλήρυνση των αρτηριών του και αφετέρου είναι από τη φύση του ενδογενές και χρόνιο, έτσι ώστε δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι θα είχε αποτραπεί αν ο ναυτικός αυτός δεν είχε ναυτολογηθεί ή εργαζόταν κάτω από ευνοϊκότερες συνθήκες απασχολήσεως. Με τα δεδομένα αυτά, ανεξάρτητα από την αντίθετη και πάντως αναιτιολόγητη και σε διαφορετικά κριτήρια στηριζόμενη γνωμοδότηση της πρωτοβάθμιας υγειονομικής επιτροπής του ΝΑΤ (αριθμ. 43/1983), ο θάνατος του συζύγου και πατέρα των εφεσιβλήτων δεν συνιστά εργατικό ατύχημα με την έννοια του άρθρου 1 κωδ. Ν. 551 (ΟΛΑΠ 937/1975 ΝοΒ 23.1969, ΑΠ 832/1984 ΝοΒ 33.614, ΑΠ 1222/1982 ΝοΒ 31.1170, ΑΠ 404/1977 ΝοΒ 28.18, ΑΠ 394/1975 ΝοΒ 23.1163, βλ. και ΟλΣ.τ.Ε 1714/1978 ΝοΒ 26.812), γι αυτό και η εκκαλούμενη απόφαση, με την οποία έγινε δεκτή η συνδρομή τέτοιου ατυχήματος και επιδικάστηκε στους εφεσιβλήτους η αποζημίωση του άρθρου 3 αριθμ. 5 του παραπάνω νόμου, είναι εσφαλμένη και πρέπει να εξαφανιστεί, κατά το βάσιμο

πρώτο λόγο της εφέσεως. Ακολούθως, αφού κρατηθεί και δικαστεί η υπόθεση από το Εφετείο (ΚπολΔ 535 παρ. 1) , η αγωγή των εφεσιβλήτων, που επιδιώκει την προαναφερόμενη αποζημίωση, πρέπει να απορριφθεί.